

HỒI THỨ MƯỜI LĂM TÀI BA CỦA QUỶ THỦ

Lôi Vân nghe nói biến sắc mặt, trong lòng rất thắc mắc, ngơ ngác bụng bảo dạ rằng :

- Chả lẽ y quen biết ân sư chẳng? Dù có quen biết ân sư đi nữa, sao nhắc đến ân sư, mặt y lại tỏ vẻ khác lạ như vậy, và thốt ra những lời khiến ai cũng phải nghi hoặc như thế?

Nghĩ tới đó, chàng đưa mắt nhìn đôi mắt quái nhân. Khi nhìn đến mặt thiếu phụ xấu xí, chàng lại rùng mình đến thót một cái, vì lúc này thiếu phụ nhe bộ răng cái mã cười trông càng quái dị thêm. Chàng trầm ngâm giây lát, không sao chịu được, lại lớn tiếng hỏi :

- Người nói như thế có ý nghĩa gì?

Ông già áo đen lại cười vẻ rất hân hoan, và đắc trí, rồi đột nhiên y nín cười và lớn tiếng đáp :

- Lôi Vân, ba mươi năm trước, không một ai biết được tên tuổi của lão phu, cho nên mới gọi lão phu là Cuồng Si, hà hà... Bây giờ, lão phu kể cho người biết được một chuyện. Hơn một tháng trước đây, lão phu tự đặt cho mình một cái biệt hiệu. Đồng thời, cũng nói rõ tên họ của mình ra...hà hà... Thật đấy, từ khi ra đời tới giờ, lão phu cũng không biết tên họ của mình là gì, mãi đến năm ngoài bảy mươi, lão phu mới tìm thấy tên họ của mình.

Lôi Vân kinh hãi hỏi :

- Tên tuổi của tiền bối có liên quan gì đến tiểu bối đâu?

Thiếu phụ xấu xí lại nhe răng cười và bảo ông già kia rằng :

- Băng, nói cho y biết những chuyện ấy làm chi?

Thiếu phụ ấy mặt tuy xấu xí, nhưng giọng nói lại rất dịu dàng êm tai. Ông già Cuồng Si bỗng nín cười, nhưng mặt vẫn lộ vẻ đắc chí nói tiếp :

- Lão phu chỉ nói cho người biết một lần rồi là gì? Nửa tháng trước đây, lão phu thực nghiệm một việc. Hà, người biết lão phu tốn công ba ngày mà kết quả có thành tích gì? Hà hà...

Nói tới đó, ông ta lại nhìn thẳng vào mặt Lôi Vân mà nói tiếp :

- Nhỏ kia, lão phu họ Lệnh Hồ tên là Băng. Hà hà...tên họ này không xấu đấy chứ? Rồi lão phu lại tự đặt cho mình một cái biệt hiệu là Quỷ Thủ Tượng...

- Việc này có liên quan gì đến tiểu bối đâu? Tại sao lại nói những chuyện đó cho tiểu bối nghe làm chi?

- Hà hà...Ta chả nói rồi là gì? Ta muốn xem thành tích của ta đã khổ công ba hôm hiệu quả như thế nào. Hà, tiểu tử, người có gặp sư phụ của người không?

Lôi Vân thấy đối phương nhắc đến sư phụ của mình, ngoài sự cả kinh ra, chàng lại nghĩ đến tấn thảm kịch mà Âu Dương Tử đã đối phó với mình, nên chàng cười khẩy đáp:

- Cái gì? Chả lẽ cử chỉ của tiểu bối đã lắm, lại không có mặt mũi nào dám gặp sư phụ của mình hay sao? Nói thật đây, bây giờ tiểu bối không muốn nhắc nhở đến ông ta nữa.

Lệnh Hồ Bằng ngăn người ra, hỏi tiếp :

- Người có gặp sư phụ của người không?

- Không gặp ! Hừ, từ giờ trở đi tiểu bối cũng không thèm gặp nữa...

Chàng vừa nói dứt, Lệnh Hồ Bằng lại càng cười như điên như khùng thêm. Lôi Vân có vẻ tức giận, liền nghĩ bụng :

- Từ giờ trở đi, hể ai nhắc nhở đến ân sư của ta, mặc dầu người đó là tiền bối hay không phải là tiền bối...

Chàng vừa nghĩ tới đó, Lệnh Hồ Bằng lại cười khanh khách và nói tiếp :

- Người chưa gặp thấy thì người vẫn chưa biết rõ chuyện. Hà hà...sau này người thế nào cũng phải phục tài ba của lão phu !

Thiếu phụ bỗng bật cười, xen lời nói :

- Bằng, lại nhắc đến chuyện ấy đấy à?

- Phải ! Hà hà...bằng không sao tôi lại dám chịu nhận là Quỷ Thủ Tượng được, hà hà...

Lôi Vân thấy thế, đang bực mình bỗng phát giác không thấy hình bóng của lão hòa thượng nữa. Chàng quay đầu tìm kiếm, mới hay Kỳ Tăng đang đứng ở chỗ cách mình khá xa. Chẳng nói chẳng rằng, chàng lướt tới cạnh khẽ hỏi :

- Tiền bối đã biết hai người này?

Kỳ Tăng nghiêm nghị khẽ bảo :

- Đừng nói nhiều, nếu không có việc gì thì con nên đi ngay. Còn nữa, lão tăng sẽ đi tìm kiếm con. Hai quái nhân này xưa nay vẫn là những người bán chánh bán tà, hể dây dưa với chúng là suốt đời không được yên.

Lôi Vân nhận thấy lời nói của lão hòa thượng rất có lý liền quay người đi luôn. Ngờ đâu mới đi được hai bước, thì mất bỗng tối sầm, vai trái đã tê tái. Chàng ngừng đầu nhìn, mới hay cổ tay trái của mình đã bị thiếu phụ xấu xí túm chặt. Chàng cả giận quát hỏi :

- Tiền bối ngăn tôi lại như thế làm chi?

Thiếu phụ tươi cười đáp :

- Ta chỉ cần hỏi người một câu : Hiện giờ Xú La Sát đi đâu rồi? Ta đi đâu có thể tìm kiếm được y thị?

- Tại sao tôi lại phải nói cho tiền bối hay?

- Người không nói cho ta biết phải không? Lúc này mạch môn của người đã bị kìm chế, chỉ trong giây lát tay người sẽ bị tàn phế...

Lôi Vân cố chịu nhịn đau nhức mà quát lớn :

- Dù chết tôi cũng không nói cho...

Thấy chàng bướng bỉnh như vậy, thiếu phụ xấu xí đã nổi cơn giận, lạnh lùng nói tiếp:

- Ta có lòng tốt hỏi người, người lại không biết điều. Như vậy, đừng có trách mụ già này độc ác đấy nhé...

Y thị vừa nói vừa nhấn thêm hai thành chân lực. Lôi Vân gấn nghiến răng mím môi, dù đau đớn đến đâu chàng cũng không kêu la nửa lời. Cánh tay chàng đã bắt đầu run lẩy bẩy, cả mình mẩy cũng rung động theo, mồ hôi trên trán toát ra như tắm.

Thiên Mục Kỳ Tăng là người rất hiệp nghĩa, thấy thế vội tiến lên quát lớn :

- Lam Ngọc Bình, mau buông tay ra? Sao lại dùng thủ đoạn ấy đối phó với một tiểu bối như vậy? Không sợ thiên hạ chê cười hay sao?

Người đàn bà xấu xí kia liền cười ha hả đáp :

- Tiểu tử này bướng bỉnh lắm ! Hừ, những người tuổi trẻ không biết trời cao đất rộng gì hết, bây giờ chúng còn cứng đầu cứng cổ như vậy, nhưng chỉ mười năm sau, già này dám tin chúng không còn cá tính vô lý ấy nữa.

Y thị nói tới đó liền xoay tay hất một cái, Lôi Vân liền cảm thấy trong người nhẹ nhõm và không thấy đau đớn gì nữa. Chàng trợn ngược đôi mắt oán độc lên, nhìn người đàn bà xấu xí rồi đáp :

- Được ! Tôi sẽ nhớ vụ bị nhục này ! Bây giờ tôi xin nói cho bà biết, muốn kiếm Xú La Sát thì hai mươi lăm tháng sau cứ lên núi Vân Mộng sẽ gặp liền.

Nói xong, chàng quay người đi nhanh như một mũi tên phi đi luôn.

Thiên Mục Kỳ Tăng thấy thân pháp của chàng nhanh nhẹn như vậy cũng phải ngẫm ngợi và nghĩ bụng :

- Sao thằng nhỏ này lại đánh bại được Thiết Tiên Thần Sát và đấu ngang tay với Bích Huyết Kỳ Tú? Ta không dám tin đó là sự thực được !

Sau ông ta nghĩ thân pháp của Lôi Vân, ông ta càng thắc mắc thêm và nghĩ tiếp :

- Với thân pháp của y vừa rồi, thì thắng sao nổi Thiết Tiên Thần Sát?

Điều này không những Thiên Mục Kỳ Tăng kinh ngạc như vậy mà cả Lôi Vân cũng kinh ngạc như vậy.

Chàng đi được hơn mười dặm, thấy tình hình khác hẳn. Mọi khi mỗi cái nhảy đi xa được hơn trượng, nhưng bây giờ thì chàng không thể nào tính đích xác được. Chàng chỉ biết cái nhảy càng ngày càng ngắn hơn trước thôi.

Thiên Mục Kỳ Tăng nhìn theo Lôi Vân khe buong tiếng thở dài và nói :

- Bần tăng cáo biệt đây !

Nói xong, ông ta đi luôn. Ông ta đi Trung Nhạc, trái hướng hẳn với Lôi Vân.

Ông già áo đen tên Lệnh Hồ Bằng, thấy Thiên Mục Kỳ Tăng với Lôi Vân cùng đi khỏi, mặt không lộ vẻ gì hết bỗng nhìn người đàn bà xấu xí vừa cười vừa nói :

- Bình, theo ý ngu huynh nghĩ, việc của ngu huynh thể nào cũng thành công. Nửa tháng trước đây có một tên tự nhận là Hàn Thiên Cô Tú Cổ Thất Đình...hà hà, tên ấy thật có mắt mà không biết núi thái sơn, y vô ý xông vào trong hang động của ngu huynh...lúc ấy, ngu huynh đang thực nghiệm...

Y như người điên khùng, khỏi cần biết người đàn bà xấu xí có để ý nghe hay không, vẫn đắc trí nói tiếp :

- Cái trò của ngu huynh làm rất khéo. Trước hết lấy một cái da mặt người còn tươi. Hà hà...điểm này đối với ngu huynh không khó khăn gì hết. Hễ kẻ nào tự tiện vào trong hang động của mỡ, là không bao giờ mỡ để cho tên đó sống sót cả. Sáng sớm ngày hôm đó, ngẫu nhiên có một du khách đi lầm vào trong thạch động, mỡ liền giết y và lột da mặt của y để xử dụng. Trong lúc mỡ đang lột da tên đó, thì hà hà...tên Hàn Thiên Cô Tú vừa xâm nhập vào trong hang động...

Người đàn bà xấu xí đột nhiên cười khẩy xen lời nói :

- Đại ca chả nói, hễ ai xông vào trong thạch động đều bị đại ca giết chết cơ mà?

Lệnh Hồ Bằng mỉm cười đáp :

- Thoạt tiên mỡ cũng có tâm ý ấy. Sau thấy tên nọ tự nhận là Hàn Thiên Cô Tú, hai mắt của y lóng lánh, tất nhiên là y có đôi chút công lực, cho nên mỡ mới vui vẻ hỏi y mấy câu. Ngờ đâu, những lời của y trả lời khiến mỡ cảm thấy rất hứng thú. Thì ra y tới kiếm Trung Nhạc Chi Chủ, người đứng đầu nhóm Giang Hồ Tam Kỳ. Trong lúc nói chuyện phiếm với nhau, mỡ hết sức giấu diếm võ công.

Hà hà, lúc ấy y hỏi tên họ mỗ, mỗ liền cho y biết mình là Quỷ Thủ Tượng...Lúc ấy mỗ chỉ tùy tiện nói ra như thế thôi, tên Hàn Thiên Cô Tú khoe khoang một hồi, y bảo y là cái gì một trong Quan Ngoại Nhị Tú, và y hỏi tại sao mỗ gọi là Quỷ Thủ...

Người đàn bà xấu xí bỗng xua tay và nói :

- Thôi, đừng nói nữa, tôi đã nghe...

Nhưng Quỷ Thủ Tượng vẫn ung dung nói tiếp :

- Hãy khoan, mỗ chỉ nói nốt câu chuyện đã...mục đích của mỗ làm mất nạ giả Trung Nhạc Chi Chủ đã...

Người đàn bà xấu xí hình như vó vẻ hứng thú, bèn đỡ lời nói :

- Ô, tôi cũng rất lấy làm lạ, vừa rồi đại ca nói cho tôi nghe, lúc nói về cái mặt nạ ấy, tôi đang định hỏi đại ca làm để làm chi?

- Hà hà, tên Hàn Thiên Cô Tú hỏi lai lịch của mỗ xong, mỗ liền cho y biết mỗ có thể làm được mặt nạ da người. Hà hà, mỗ tự khoe khoang một hồi, mà hồi trẻ mỗ đi khắp Trung Nguyên, người mỗ gặp mặt một hai lần rồi là có thể nhớ mặt người đó ngay...

Tên Hàn Thiên Cô Tú lại hỏi mỗ có thuộc mặt của Giang Hồ Tam Kỳ không? Mỗ gật đầu. Y liền móc túi lấy một nén bạc ra nhờ mỗ làm cho một cái mặt nạ Trung Nhạc Chi Chủ. Mỗ thấy việc làm ấy cũng lý thú, nên liền nhận lời y ngay, vầy dặn y ba ngày sau đến lấy. Ba ngày sau, y đến lấy cái mặt nạ da người ấy đeo ngay vào mặt. Trước khi cáo từ, y hỏi mỗ có nhớ mặt Tam Tuyệt Nhị Quân không?

Người đàn bà xấu xí vội xen lời hỏi :

- Chắc đại ca còn nhớ được mặt của Tam Tuyệt Nhị Quân đấy chứ? Nhưng tiểu muội không hiểu tại sao đại ca lại nhận làm chiếc mặt nạ Trung Nhạc Chi Chủ làm chi?

Lệnh Hồ Bằng nghe thấy người vợ nói như vậy, vẻ mặt rầu rĩ u hoài, thở dài một tiếng, rồi gượng cười nói tiếp :

- Ngọc Bình, em còn nhớ năm xưa khi chúng ta đang hành đạo giang hồ không? Vì mặt của em...quá xấu...mà võ công của em lại quá cao cường. Người ta ghét bộ mặt xấu xí của em, ghen tỵ với võ công của em, nên đi tới đâu, chúng ta đều không được hoan nghênh.

Nói tới đó, có lẽ y quá khích động, liền la lớn :

- Như vậy, người đời có thể trách chúng ta quá khích được không? Hừ, phải mỗ chỉ e thiên hạ không loạn...thử nghĩ xem, trên giang hồ có hai Trung Nhạc Chi Chủ cùng xuất hiện một lúc. Tình thế sẽ hỗn loạn biết bao? Thôi chúng ta đừng

nhắc nhở đến chuyện ấy nữa, nhưng điều này không thể trách mỗ được, đó là do Hàn Thiên Cô Tú đề nghị.

Hình như Lam Ngọc Bình đã phần nộ bởi lời lẽ của Lệnh Hồ Bằng, nên y thị rất khích động đỡ lời :

- Phải, chúng ta phải trả thù thiên hạ !

Thì ra, ba mươi năm về trước, vợ chồng y, chồng rất anh tuấn phong lưu, vợ đẹp như hoa nở. Cả hai đều là đồ đệ của Kiếm Thánh Lăng Hư Tử. Võ công của hai người cao siêu hơn các cao thủ của các môn phái khác.

Hai người cùng xuất hiện trên giang hồ, thị có võ nghệ cao cường, không đầy hai tháng trời, tên tuổi đã lừng lẫy khắp thiên hạ, nhưng cảnh đẹp khó có thể duy trì được mãi mãi...

Lam Ngọc Bình luyện môn nội công tên là Thiết Diện Cương Khí, môn nội công ấy truyền từ Tây Vực. Nếu luyện thành công thì nội công ở trong người sẽ dồn được lên trên mặt khiến mặt của mình cứng như gang thép. Như vậy, kẻ địch không còn biết mình có nhược điểm nào mà tấn công nữa.

Phàm những người có võ công cao siêu, tất cả yếu điểm ở trên người có thể dùng cách tránh né nhảy nhót để phòng vệ, nhưng còn mặt thì phải dùng tay che kín mới được.

Không ngờ, lúc Lam Ngọc Bình luyện tập đang chuyển nội lực lên mặt, thì nội lực lại bỗng quay xuống bên dưới, lan đi khắp nơi...

Thế rồi, một thiếu nữ đẹp như hoa nở bỗng biến thành quỷ dạ xoa...Nhưng không vì thế mà ảnh hưởng đến tình yêu của Lệnh Hồ Bằng. Tuy vậy, tình hình cũng thay đổi rất lớn.

Lại thêm, võ công của vợ chồng y quá cao siêu, bị người ta ghen tức nên đi tới đâu cũng bị người ta đánh đuổi. Cũng may nhờ có võ công tuyệt thế mà hai vợ chồng đều hóa giải được hết...Nhưng...ba năm sau, vợ chồng Lệnh Hồ Bằng, biệt hiệu là Thiên Nhai Hiệp Lữ này đã thay đổi tính nết. Tính tình của hai người bỗng trở nên quá khiếp và giết người vô cùng.

Câu chuyện võ lâm ấy, người trong giang hồ đã lãng quên từ lâu rồi...

Lam Ngọc Bình lặng hồi lâu, bỗng trợn tròn xoe đôi mắt lên, hậm hực nói :

- Phải ! Đại ca làm đúng lắm. Giang hồ bình tĩnh quá lâu, chúng ta phải để cho giang hồ hỗn loạn một phen mới được...Nếu tên Hàn Thiên Cô Tú còn đến kiếm đại ca, thì đại ca cứ nhận lời làm cả mặt nạ Tam Tuyệt Nhị Quân cho y...Ba ngày hôm sau, em nghe người ta đồn chuyện Lôi Vân, bảo y không những là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ, mà còn là truyền nhân cộng đồng của Tam Tuyệt

Nhị Quân nữa. Năm đại môn phái lại đề cử Lôi Vân, một đứa trẻ chưa đầy hai mươi tuổi, làm Minh chủ, như vậy thật khó hiểu quá.

- Còn một điểm này ngu huynh cũng rất thắc mắc. Chúng ta đã hẹn ước với nhau, ba năm một lần, sở dĩ lần này ngu huynh sớm rời khỏi núi ba ngày cũng là vì việc của Lôi Vân làm Minh chủ của Tam Tuyệt Nhị Quân môn phái, và còn vì Hàn Thiên Cô Tú nhờ ngu huynh làm mặt nạ Tam Tuyệt Nhị Quân...

- Đại ca cứ làm xong cho y đi. Sau này, thiên hạ hỗn loạn ra sao, không việc gì đến vợ chồng chúng ta cả...

Nói tới đó, y thị bỗng quay người về phía sau, đưa mắt nhìn bốn xung quanh.

Lệnh Hồ Bằng cũng biến sắc mặt, vội quay người nhảy sang phía trái. Y liền thấy trong khu rừng ở phía đó đang có một cái bóng người chạy rất nhanh tới. Y giật mình đến thót một cái, hai mắt tròn tròn xoe tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi. Nhưng chỉ thoáng cái thôi, y đã vội làm ra vẻ như võ nghệ rất thấp kém mà khẽ bảo Lam Ngọc Bình rằng :

- Tên Hàn Thiên Cô Tú đã tới đây. Chúng ta phải làm ra vẻ võ công rất thấp kém, đừng để cho y biết lai lịch và thân phận của chúng ta.

Y chưa nói dứt, thì Hàn Thiên Cô Tú Cổ Thất Đình đã phi thân tới chỗ cách y chừng nửa trượng. Y còn lượn một vòng rồi mới hạ chân xuống đất.

Vừa trông thấy mặt Lệnh Hồ Bằng, Cổ Thất Đình đã cười ha hả một hồi, mới hớn hỏ nói :

- Lão trượng, thật không ngờ lại gặp được lão trượng ở nơi đây. Mỗ định đi Trung Nhạc tìm kiếm lão trượng đấy.

Lệnh Hồ Bằng gượng cười hỏi :

- Lão đệ kiếm mỗ có việc gì thế?

Hàn Thiên Cô Tú đột nhiên quay người một vòng, rú lên một tiếng thật dài, rú xong y mới nói tiếp :

- Hà hà...lão trượng, tại hạ muốn kiếm lão trượng là định nhờ lão trượng làm hộ mặt nạ đấy.

Trong rừng, nơi mà Cổ Thất Đình vừa chạy ra, đã có tiếng rú quái dị khác trả lời tiếng rú của Cổ Thất Đình. Tiếng rú vừa dứt, một cái bóng trắng nhanh như điện chớp phi ra theo.

Lệnh Hồ Bằng làm ra vẻ sợ hãi, ngừng đầu nhìn và nghĩ bụng :

- Thân pháp của người này nhanh nhẹn như vậy, công lực của y ắt phải phi phàm.

Cổ Thất Đình rất đắc trí, ngừng đầu lên, lớn tiếng kêu gọi :

- Phong lão đệ, vị này là Quỷ Thủ Tượng Lệnh Hồ tiên sinh mà ngu huynh vẫn nói cho lão đệ hay đấy. Hà hà...Từ giờ trở đi, chúng ta còn phải nhờ vả Lệnh Hồ tiên sinh rất nhiều, Phong lão đệ mau lại đây làm thân đi...

Người nọ chính là Phù Dung Lang Quân Phong Tề Giao. Y vừa ngừng chân lại, liếc nhìn Lệnh Hồ Bằng với người đàn bà xấu xí, mặt đã lộ vẻ kinh ngạc, sau nghe thấy Cổ Thất Đình giới thiệu, hình như y mới yên tâm, và cười ha hả luôn.

Lệnh Hồ Bằng nhìn mặt Phong Tề Giao một cái rồi nghĩ bụng :

- Hà, thật là các người sui đến nơi rồi. Tên này là Phong Tề Giao, mà y lại không nhận ra vợ chồng Thiên Nhai Hiệp Lữ này. Hừ ! Như vậy càng hay, ta giả bộ làm như không biết y bao giờ...

Nghĩ như vậy, y cũng lớn tiếng cười và hỏi :

- Làm mặt nạ ư? Chẳng hay người muốn làm mặt nạ của ai?

Cổ Thất Đình nhếch mép cười, rồi đáp :

- Mặt nạ của tiên sinh chế ra, có thể nói là nhất tuyệt. Bây giờ, Cổ mỗ bỗng nghĩ ra một chuyện, đó là Tam Tuyệt Nhị Quân đã mất tích trên giang hồ từ hồi năm năm về trước, nghe đồn chúng đã chết rồi. Hiện giờ, lục lâm quần kiệt của thiên hạ như rắn không đầu...hà hà..

Cổ Thất Đình nói tới đó mặt lộ vẻ gian ác và bụng bảo dạ rằng :

- Ta cứ nói rõ sự tình cho y hay. Hừ, chờ y làm xong mặt nạ...ta ra tay diệt khẩu...

Nghĩ tới đó, y lại nói tiếp :

- Quả thật là vì tại hạ thấy lục lâm của thiên hạ bị những bọn tự xưng là chính đạo hiệp sĩ giết hại một cách thảm khốc, cho nên mỗ...

Lệnh Hồ Bằng lớn tiếng cười, át giọng Cổ Thất Đình và đỡ lời :

- Có phải ý của lão đệ muốn chế mặt nạ của Tam Tuyệt Nhị Quân, giả làm Tam Tuyệt Nhị Quân để rồi chỉ huy lục lâm trong thiên hạ không? Hà hà, hùng tâm này của lão đệ rất lớn...

Thoạt tiên, Cổ Thất Đình rất kinh ngạc, nhưng sau y gượng cười đáp :

- Phải ! Tại hạ không nhẫn tâm trông thấy các anh em cứ bị rứt đầu rút cổ và bị bọn cho mình là hiệp nghĩa chính đạo đàn áp. Nếu không vì vậy, Cổ mỗ chẳng cần phải nhờ lão trượng làm mặt nạ của Tam Tuyệt Nhị Quân. Nhưng,...

Lệnh Hồ Bằng vội xua tay :

- Thôi lão đệ khỏi phải nói nhiều nữa ! Lão phu thế nào cũng làm mấy cái mặt nạ ấy cho lão đệ. Nhưng mục đích làm mặt nạ của lão phu là ngân lượng, chứ lão phu không được rảnh để ý đến việc lão đệ dùng những mặt nạ đó để làm chi? Hà hà...

Cổ Thất Đình nghe nói cả mừng, vội thò tay vào túi lấy mấy nén bạc và tươi cười đưa cho Lệnh Hồ Bằng và hỏi tiếp :

- Lệnh Hồ tiên sinh, liệu mười lăm ngày sau đã làm xong được chưa?

Lệnh Hồ Bằng tươi cười đỡ lấy mấy nén bạc của Cổ Thất Đình, cố ý làm ra vẻ hoan hỉ cười hi hí đáp :

- Xin yên tâm, lão phu rất trọng chữ tín. Hà hà...

Vừa nói lão vừa bỏ mấy nén bạc vào trong túi.

Phong Tề Giao bỗng tiến lên hai bước, lớn tiếng quát bảo :

- Hãy khoan !

Đồng thời, y trở mắt nhìn Lệnh Hồ Bằng mặt lộ vẻ hoài nghi và hỏi :

- Ông già này cứ nhận tiền bữa như vậy, ông căn cứ vào đâu mà dám nói có thể làm được mặt nạ Tam Tuyệt Nhị Quân?

Thấy thái độ của Phong Tề Giao, Lệnh Hồ Bằng đã tức giận, chịu không nổi nhưng vẫn cố là ra vẻ thản nhiên vừa cười vừa đáp :

- Vị lão đệ này quá lo xa thực ! Hồi nhỏ lão phu là một đứa trẻ mồ côi, một thân một mình lang bạc giang hồ hơi hai mươi năm trời. Bất cứ nhân vật nào có chút tên tuổi ở trên võ lâm, lão phu chỉ nhắm mắt lại là có thể mô tả được hình dung của người đó ra ngay. Huống hồ Tam Tuyệt Nhị Quân lại là những người lừng danh nhất thời như thế. Ngay lão đệ...hà hà, chỉ trong ba ngày, lão phu cũng có thể làm ra được cái mặt nạ giống hệt lão đệ.

Phong Tề Giao mặt biến sắc, trong lòng càng hoài nghi thêm, rồi y rất khích động quát hỏi :

- Cái gì? Người nói...người nhận được mặt ta ư?

Vẻ mặt vẫn thản nhiên, Lệnh Hồ Bằng vừa cười vừa đáp :

- Lão đệ, sao lão phu lại không nhận ra được lão đệ? Lão phu có một biệt tài thiên phú, bất cứ ai hề lão phu gặp mặt một lần, là đã in sâu được hình dung của người đó vào trong đầu óc liền.

Sợ hai người gây gổ với nhau, Cổ Thất Đình vội tiến lên cười ha hả xen lời nói :

- Phong lão đệ chớ nên đa nghi như thế. Hà hà, Lệnh Hồ tiên sinh mười lăm hôm sau Cổ mộ lên Trung Nhạc lấy hàng đấy nhé?

Lệnh Hồ Bằng mỉm cười đáp:

- Cổ lão đệ, lần này mỡ làm mặt nạ cho lão đệ ngoài tiền bạc ra, mỡ còn cần một số đồ dùng...

Cổ Thất Đình nghe nói xầm nét mặt lại ngay và nghĩ bụng :

- Lão già này xoay thêm tiền của ta chăng? Được người muốn gì thì cứ việc đòi hỏi đi, chờ hôm nào người trao hàng cho ta xong, chính là ngày ta lấy đầu của người đấy...

Lệnh Hồ Bằng rất không ngoan, hình như đọc được những gì Cổ Thất Đình nghĩ ngợi, nhưng y vẫn lớn tiếng cười và nói tiếp :

- Lão phu phải làm năm cái mặt nạ một lúc trong thời gian ngắn ngủi, như thế lão phu không đủ tài đi tìm kiếm được năm cái da mặt nhiều như vậy...

Cổ Thất Đình nghe nói càng tức giận, bụng bảo dạ rằng :

- Giỏi lắm, người cứ làm khó dễ lão phu...

Không ngờ đồ dùng mà Lệnh Hồ Bằng đề nghị đó lại khiến y rất ngạc nhiên. Lệnh Hồ Bằng lạnh lùng nói tiếp :

- Muốn làm mặt nạ da người, tài liệu cần dùng chính là da mặt của người. Nói thực với lão đệ, trong thời gian ngắn ngủi như vậy, bảo lão phu đi lột năm cái da mặt tươi của năm người sống một lúc thì lão phu không sao làm nổi...

Cổ Thất Đình nghe nói xong nguôi cơn giận, nhưng lại hoài nghi ngay vội đáp:

- Dễ lắm ! Dễ lắm ! Trong ba ngày, Cổ mộ sẽ đem những đầu lâu còn tươi lên thạch động ở Trung Nhạc cho lão trượng.

Cổ Thất Đình là một nhân vật kiêu hùng đại ác độc như thế, bảo y giết một lượt năm người thực dễ như trở bàn tay, cho nên y mới nhanh nhẩu nhận lời như vậy.

Lệnh Hồ Bằng lại nói tiếp :

- Lão đệ hãy khoan đã !

- Còn chuyện gì nữa?

- Da mặt người dùng làm mặt nạ, tốt nhất là những da mặt của các thanh niên trên dưới hai mươi tuổi. Vì da mặt của những người ở lứa tuổi đó hãy còn mềm và non, dễ làm hơn.

Nói xong Lệnh Hồ Bằng giơ tay lên chỉ Lam Ngọc Bình, người đàn bà xấu xí đang đứng cạnh mà nói tiếp :

- Hà hà, để lão phu giới thiệu cùng lão đệ. Người này là tiện nội, Hà hà, thôi lão phu có việc phải đi ngay, cần nhất là mấy cái da mặt người đó lão đệ càng đem tới sớm ngày nào hay ngày ấy. Hà hà..

Nói xong, y với Lam Ngọc Bình lớn bước đi luôn. Vợ chồng y đã có võ công siêu phàm nhập thánh nhưng lúc đi lại rất chậm chạp, không khác gì người thường vậy.

Cổ Thất Đình nhìn theo vợ chồng Lệnh Hồ Bằng cho tới khi hút bóng, mới cười vẻ đắc trí và nói với Phong Tề Giao rằng :

- Vừa rồi lão đệ quá lo âu một chút đấy. Vẫn biết hành động của lão Quỷ Thủ Tượng đáng nghi thực, nhưng với tài ba của chúng ta thì làm sao mà không kiểm chế nổi y? Quý hồ chúng ta nhận mặt nạ xong là huỷ y ngay cho rảnh.

Phong Tề Giao vẫn còn nghi ngờ đáp :

- Một người đàn bà xấu xí, một lão già quái dị...

Nói tới đó, giọng nói của y càng nhỏ thêm, hầu như lẩm bẩm tự nói vậy :

- Ta chỉ mong không phải là vợ chồng chúng !

Đột nhiên y lớn tiếng hỏi :

- Cổ huynh, nếu vạn nhất võ công của chúng ta địch không nổi Quỷ Thủ Tượng thì sao?

Cổ Thất Đình cười ha hả đáp :

- Lão đệ đa nghi thực. Dù võ công của Quỷ Thủ Trưởng có cao siêu hơn được Giang Hồ Tam Kỳ đi chăng nữa, Cổ mỗ cũng có cách kìm chế nổi y. Hà hà, chả lẽ lão đệ đã quên rồi hay sao, mỗ trong người có cái lưới Hồng Ly Nhiếp Hồn Phù Cốt của Xích Mi Thần Quân. Hà hà, trong lúc xuất kỳ bất ý, mỗ đột nhiên dùng cái lưới đó thì dù y có tài ba đến đâu cũng không thể nào thoát khỏi được...À, chúng ta phải mau đi tìm kiếm năm thanh niên đã, hà hà...

Nói tới đó, y nhắm nghiền hai mắt lại lẩm nhẩm tính ngày giờ, rồi lại đắc trí cười như điên như khùng nói tiếp :

- Như vậy chúng ta vẫn đủ thì giờ để đi dự vụ gia phong Thiên Hạ Lục Lâm Minh Chủ ở trên núi Vân Mộng vào hai mươi lăm tháng sau. Hà hà, chờ lúc Lôi Vân được gia phong xong, chúng ta sẽ làm Xích Mi Thần Quân với Vân Thái Thư Sinh xuất hiện, như vậy có phải là thú biết bao không? Hà hà...

Tiếng cười của y thực là rùng rợn.

Phong Tề Giao rất khen ngợi và khâm phục nhìn Cổ Thất Đình hồi lâu, rồi y cũng tỏ vẻ đắc trí cười như điên như khùng theo.

Ngày hôm sau, trong một cái làng ở lân cận đó đã có năm thanh niên mất tích. Khởi cần nói, quý vị cũng biết đó là kiệt tác của Cổ Thất Đình với Phong Tề Giao. Năm thanh niên bị mất tích đó đã bị hy sinh dưới chưởng của chúng.

Trời mới sẩm sẩm tối, Cổ Thất Đình với Phong Tề Giao đã đem năm cái đầu lâu đổ hỏn đi núi Trung Nhạc ngay.

Lệnh Hồ Bạng đỡ lấy năm cái đầu lâu, liền thay đổi kế hoạch và hẹn Cổ Thất Đình mười lăm ngày sau ở trên đỉnh núi Vân Mộng sẽ trao cho y năm cái mặt nạ giống hệt Tam Tuyệt Nhị Quân.

Thấy Lệnh Hồ Bạng hẹn trao hàng ở trên đỉnh núi Vân Mộng, Cổ Thất Đình rất nghi ngờ, nhưng lại rất hợp với tâm lý của y, nên y đã quyết định là nhận mặt nạ xong sẽ giết chết ông già này ngay, giết ở trên đỉnh núi Vân Mộng lại càng tiện hơn. Vì thế mà y không do dự gì hết, liền nhận lời ngay.

Vietkiem.com